

дъка.

Постъпил, както го научила старицата:

– Ха сега, Влез В сандъка. Да Видим дали ще се побере и този човек.

Влязла тя Вътре. Наковал той големи пирони.

– Я се помъчи малко, да Видим дали и той ще излезе.

Не могла. Ай! Взел ламята.

– Ето! Донесох ти ламята!

Дал ламята. Добре, ама още нещо се обзаложили и момъкът не могъл да го изпълни. Заклали момчето и го изхвърлили на бунището. Но момъкът си имал едно мъжко паленце.

Конят рекъл на кученцето:

– Ще дойдеш с мен на бунището! Ама да не си яло цял месец, че ще те убия!

Ай, отишли на бунището. Събрали Всички мяса. Занесли ги на старицата.

– Ха сега, аз ще оправя Всичко.

Взела, че направила Всичко, както си било. Напръскала го с Водата. Оздравял. Станал си пак човек. Рекъл ѝ:

– Ей, бабо! Само как бях заспал!

– Аха! Заспал си бил, нищо! Беше си отишъл. Умрял беше.

– Е, не думай! Умрял ли бях, бе бабо?

– Ами умрял, ами как?

– А-а-а!

Вдигнал се, отишъл при баща си. Заразправял му: Върнал приказката отначало. Рекъл му:

– Татко! Ти като отиде на Война, рече на майка ми: „Ако е момче с мустаци, ще му пратиш приятел без мустаци. Тръгнахме, ама на онова момче давала безсолно, а на мен – солено. Стигнахме до един бунар. Пусна ме да пия Вода, ама след като се заклех: „Да умра, ако кажа“.

– Ха! Ама, така ли е? Ела тук.

Набили майката на един кол. Набили и кьосето на кол. Заклали ги. Така останало само момчето Досега Вече е пораснало.

